

XAVIER BOSCH

DANI SANTANA
LA TRILOGIA

Se sabrà tot
Homes d'honor
Eufòria

labutxaca

Xavier Bosch

Dani Santana

La trilogia

Proa
Barcelona

Se sabrà tot

© Xavier Bosch, 2010

Primera edició a labutxaca: maig del 2011

Homes d'honor

© Xavier Bosch, 2012

Primera edició a labutxaca: març del 2013

Eufòria

© Xavier Bosch, 2014

Primera edició a labutxaca: febrer del 2015

Primera edició en aquest segell: octubre del 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Rodesa

DEPÓSIT LEGAL: B. 14.991-2016

ISBN: 978-84-16600-38-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats

ÍNDIX

<i>Xavier Bosch i el thriller periodístic</i> , de Josep Lluçh	7
Se sabrà tot	11
Homes d'honor	307
Eufòria	617

I

El càrrec m'ha durat unes sabates.

Quan vaig arribar al diari mai no vaig pensar quant temps m'hi estaria. Mai no vaig creure, però, que m'hi passaria menys de quatre anys, segurament el temps que cal per fer canvis, pair-los i consolidar el nou model que portava al cap.

No ha pogut ser. Aquesta és, i em sap greu, una història escapçada. En un any amb prou feines hem tingut temps per variar dinàmiques, ni imposar el projecte, ni modificar els hàbits del lector, que és una tasca apassionant però lenta, de formiga.

Plego, sí. El rumor que ha circulat en les darreres hores en aquest cas era veritat. I us avanço que no em sento fracassat, ni derrotat, però és evident que en tota aquesta epopeia no hi ha cap vencedor.

Per què me'n vaig, doncs?

Les relacions entre el director d'un diari i el seu editor mai no són fàcils. Res de nou. Ja se sap. Un mira d'explicar les coses i l'altre té interessos. L'un vol una redacció potent, que viatgi, que estigui al lloc dels fets, que mossegui per aixecar una notícia... L'altre mira pel negoci. Si no cal un portàtil ens l'estalviem. Si s'espantalla l'aire condicionat, que obrin les finestres. I si

suen que es dutxin, colla de porcs, quan arribin a casa. Què us haig d'explicar, oi?

Res d'això no m'ha sorprès, però sí que m'ha sobtat fins a quin punt no ens hem entès. Deixeu-m'ho dir sense embuts: quan l'editor vol fer de director, malament rai.

No es pot dir, per tant, que de redacció en amunt hagi treballat gaire a gust. Per no dir gens.

Amb vosaltres, sí. Sou bons. Molt bons. Segur que no som la millor redacció del món, però em ve de gust dir-vos que, a la meua vida, mai no havia trobat un grup de professionals que fessin del periodisme un estil de vida. Ho dueu a la sang. Especialment els caps de secció. Per coneixements, per criteri, per hores i per ètica, m'heu donat una lliçó diària. Parlo en conjunt, esclar, perquè sempre hi ha algun borinot, com a tot arreu...

Al final, però, hem arribat a aquests dies decisius, que tant de bo que no haguessin passat mai. Tant perseguir la primícia del segle, hem caigut en el nostre propi parany.

Com bé sabeu, la mort del Senza i, sobretot, les circumstàncies del seu accident ho han capgirat tot. El seu cas i les seves conseqüències ens han posat en el punt de mira. Ens ha succeït el pitjor que li pot passar a un diari. En comptes d'explicar notícies ens hem convertit en una d'elles.

És per això que dimiteixo. Perquè fins avui era el responsable de tot el que sortia publicat i no vull que sigui dit que m'escaquejo en els moments difícils. Me'n vaig i ho faig en calent. I sóc conscient que segurament no és quan s'han de prendre decisions. Però em sembla que, tal com han anat les coses, plegar és un exercici de dignitat en un país en l'imaginari del qual s'ha instal·lat la idea que mai no dimiteix ningú, i encara

menys un director de diari, amb un sou, un poder i uns privilegis als quals costa molt de renunciar.

Insisteixo. No em sento fracassat, ni derrotat, però és evident que en aquesta història no hi ha cap vencedor.

Us agraeixo la vostra feina, el compromís i el suport que m'heu donat en aquests dotze mesos llargs que m'han passat volant. Si en aquest temps us he ofès en res, us en demano disculpes i espero que entengueu que només era una qüestió professional.

A partir d'ara no sé a què em dedicaré. Dificilment tornaré a la televisió, si més no, en aquest Grup.

I prou. No em vull enrotllar que, com m'heu sentit dir tantes vegades durant aquest any, «els textos curts es llegeixen, els llargs es miren».

Us llegiré. Que tingueu sort.

Em van dedicar uns aplaudiments neulits. Tampoc no n'esperava més per un discurs que va ser espontani. Més o menys. M'havia preparat tres idees i les vaig anar esfilagarsant amb prudència, amb la sinceritat justa però sense gaires miraments. Sé perfectament el sentit d'allò que vaig comunicar aquell vespre als que havien sigut els meus caps de secció. I prou. L'endemà mateix ja m'hauria sigut impossible recordar fil per randa tot el que vaig dir a la sala del consell editorial si no fos perquè algú es va encarregar de deixar-ne testimoni escrit.

Vaig donar-los la mà d'un en un quan sortien de la sala i, amb la pena calculada, també em vaig acomiadar dels rituals: vaig tancar el projector on reproduïem les fotografies candi-

dates per a la portada, vaig apagar el llum de la sala del consell per última vegada i vaig pujar dues plantes a peu per tornar al meu despatx.

Els redactors que em vaig anar trobant al pas –sovint parlant pel mòbil al mig del passadís per tenir una mica més d'intimitat que no en el brogit de la redacció–, els anava saludant amb les celles i amb la naturalitat acostumada, amb un gest que em corresponien sense interrompre la conversa amb les seves fonts. Cap d'ells encara no sabia el secret que acabava de revelar als seus caps de secció.

En arribar al despatx, la Raquel –poc de tot, menys d'orgull– va entrar amb mi d'una revolada i va tancar la porta al seu darrere. Pel seu gest esverat, tan inusual en una dona de formes calmades, vaig tenir la certesa que n'havia passat una de grossa. Ja no venia d'aquí. La Raquel, al corrent de la meua decisió des de feia hores, no em va deixar ni asseure.

–Els ho has dit?

Vaig fer que sí amb el cap, esbufegant com qui torna a casa després de l'enterrament d'un pare i, rebuts condols i abraçades, per fi es queda sol per deixar-se caure a la butaca i descordar-se les sabates.

–Has vist internet?

Encara no havia pogut dir que no, que la Raquel –jo la considerava la meua assistent, ella es presentava a tothom com la meua secretària– ja m'havia obert una pàgina confidencial d'un diari digital.

–Mira.

Era, en poques paraules, un resum perfecte. Sota el titular que anunciava la meua dimissió escrivien, punt per punt, tota l'explicació del comiat que acabava de fer.

–I? –amb els cabells esbullats per sobre els ulls em va interrogar com si jo hagués hagut de saber com s’havia pogut filtrar la notícia gairebé en temps real.

–Algú d’ells, és clar... Algú ho deu haver anat passant per sms mentre jo xerrava. O tenia el telèfon obert i... No ho sé.

La Raquel, més desperta que jo en aquelles hores tèrboles, ja havia arribat a la mateixa conclusió quan m’havia amorrat de cara a la pantalla.

–Saps qui?

–...

–Un fill de puta.